

TEN GELEIDE

We hebben net eucharistie gevierd, met 10 mensen rond de tafel, dezelfde tafel rond dewelke we in het voorbije weekend met de nationale raad vergaderd zaten.

We zijn volop in de paastijd, de periode waarin we onze blik richten op de Verrezene die alles met licht vervult. Leven, leven over de dood heen, wordt mogelijk door Hem, die de dood heeft overwonnen. Zoals u ook in dit nummer zult zien in de meditatie met Maria van Magdala: De liefde van God is sterker dan de macht van het kwade. Door de ontmoeting met de Verrezene ontstaat licht, leven, hoop en toekomst.

Er wordt weer een brok spiritualiteit doorgegeven: in de middenkatern met een bijdrage van Johan Goemaere over 'l abbé Huvelin en in het stripverhaal waar Guido Debonnet trouw zijn medewerking aan verleent.

U zult ook het verslag kunnen lezen over de West-Vlaamse fratdag van de seculiere fraterniteiten te Eernegem. De aanwezigen ervoeren dat het zeer goed was, Geert Morlion had het over Paulus: dat belooft voor de vakantieretraite voor de komende zomer!!! Groot nieuws is dat Amand De Cock afscheid neemt als lid van onze Nationale Raad...

Onder de rubriek Priesterfraterniteit laat Amand De Cock ons delen in zijn ervaring bij de ontmoeting met de Waalse fraterniteiten. Verder kunnen we lezen wat de bezinningsdagen in Waasmunster, voor de priesters van de priesterfraterniteiten betekenden.

De kleine zusters van Nazaret zijn volop bezig met de voorbereiding van hun algemene vergadering en vragen om gebed en verder kan u zich ondermeer nog laten oproepen en warm maken tot deelname en medewerking aan komende activiteiten of projecten.

Het wordt weer een heel nummer om door te nemen en wie weet zelfs door te geven...

Ik wil dit woordje beëindigen in dezelfde zin als bij het begin: laten we onze blik gericht houden op de Verrezene: dan wordt alles nieuw! In naam van de nationale raad: Zalige Paastijd en veel leesgenot!

Ria

BIJBELSPROKKELS**Maria van Magdala als spiegel voor ons.**

De verrijzenis betekent: Gods toekomst is begonnen. Het leven krijgt een nieuwe dimensie: een leven met toekomst, ook over de dood heen. Dat heeft Maria Magdalena ervaren. Zij had in haar leven veel geleden. Zij was een vrouw die vastgelopen was in het leven, tot Jezus haar ontmoette. Jezus heeft haar bevrijd van zeven demonen. Zo bracht de ontmoeting met Jezus licht, hoop en vreugde in haar leven. Maria kon zich voor het eerst over haar leven verheugen. Maria kon voor de eerste keer in haar leven vreugde ervaren. Ze werd gelukkig en zo volgde ze Jezus na. Toen gebeurde de catastrofe: Jezus werd gedood. Daardoor verloor ze alles, totaal alles. Nu kon ze alleen nog maar huilen en blijven huilen. Zo ging ze op zondagmorgen heel vroeg naar het graf....

Maria echter stond buiten bij het graf te huilen. En terwijl ze zo huilde, wierp ze een blik in het graf en zag daar twee in het wit geklede engelen zitten, de een aan het hoofdeinde, de ander aan het voeteneinde van de plaats waar Jezus had gelegen. Ze spraken haar aan: 'Waarom huilt u zo?' Ze antwoordde: 'Ze hebben mijn Heer weggehaald en ik weet niet waar ze Hem hebben neergelegd!'

Na deze klacht keerde ze zich om en ze zag Jezus staan, maar ze wist niet dat het Jezus was. Jezus vroeg: 'Waarom huilt u zo? Zoekt u iemand?' In de mening dat het de tuinman was, zei ze: 'Heer, als u het bent die Hem hebt weggenomen, zeg mij dan waar u Hem hebt neergelegd, dan kan ik Hem laten halen.' Jezus zei: 'Maria!' Ze keerde zich naar Hem toe en zei: 'Rabboeni!' (Dat is het Hebreeuws voor: Meester) 'Houd me niet vast,' zei Jezus. 'Ik moet opstijgen naar de Vader. Ga liever naar mijn broeders en zeg hun: 'Ik stijg op naar mijn Vader die ook jullie Vader is, naar mijn God die ook jullie God is.' Daarop ging Maria van Magdala aan de leerlingen verkondigen: 'Ik heb de Heer gezien', en ze vertelde hun wat Hij tegen haar gezegd had. (Joh. 20, 11-18)

Moment van stilte

Het Johannesevangelie houdt ons Maria van Magdala voor als een spiegel. We kunnen ons in haar herkennen. Het verhaal vertelt hoe zij met heel andere ogen leert zien. Zo kunnen ook wij met nieuwe ogen leren 'zien'.

Maria van Magdala huilt, want ze heeft alles verloren. Zonder Jezus ziet ze geen zin en geen toekomst meer. Tot vier keer toe komt het werkwoord 'huilen' in de tekst voor. Maria is alleen bezig met haar verlies, met de pijn van het verleden. Haar blik is gefixeerd op het graf. Ze zoekt de dode Jezus. Het verhaal zegt wel dat ze 'zich omkeerde en Jezus zag staan', maar ze kan hem niet herkennen. Pas als ze zich persoonlijk en bij haar naam door Jezus aangesproken weet, 'ziet' ze Hem. 'Jezus zei: 'Maria! Ze keerde zich nu naar hem toe en zei: 'Meester!'. Maria van Magdala wordt getroffen door Jezus die op een nieuwe manier aanwezig is. Die nieuwe verbondenheid bevrijdt haar van haar fixatie op het graf en de pijn. Ook haar leven krijgt toekomst.

Maria van Magdala weet zich nu geroepen tot de gemeenschap van de leerlingen en tot verkondiging: "Ga liever naar mijn broeders en zeg hun...". Hij die leeft over de dood heen, breekt de macht van de dood in haar persoonlijk leven en in dat van de leerlingen.

Het kruis heeft leerlingen niet van Jezus kunnen scheiden. Jezus noemt hen 'mijn broers' (en zussen). Zijn Vader is ook hun Vader. Dat gelovig 'weten' geeft Maria en de leerlingen onvoorstelbare kracht en nieuwe perspectieven in hun leven.

Moment van stilte

*God,
wij zijn hier weer samen.
Wij vragen U:
Kom in ons hart en ontsteek in ons
het vuur van uw liefde.
Schenk ons uw Geest
zodat uw aanwezigheid merkbaar wordt
in ons spreken en denken,
in al wat wij doen.
U bent het die ons draagt,
bij u zijn wij geborgen. Amen.*

VERSLAG WEST-VLAAMSE FRATDAG

Samen op weg.....Fraterniteitsdag te Eernegem.

Het zal een mens wel eens overkomen: 5 uitnodigingen in de brievenbus voor op éénzelfde dag. Eéntje daarvan: De jaarlijkse Fraterniteitsdag. Dit jaar mogen we in het grote Paulus-jaar, een onderdompeling bij Paulus meemaken. Daaraan kan je toch niet aan weerstaan. Dus was onze keuze heel snel gemaakt.

Afspraak: 22 februari 2009: samenkomst aan het huis bij Frans en Huguette. Zo vertrokken we met 8 gelijkgezinden vanuit Avelgem naar Eernegem. Tijdens de rit trotseerden we de omleiding en werden we gedragen door het gebed op "Radio Maria, AM 675". Bidden kent geen grenzen.... en bidden gaat over grenzen. We zijn er..... MET en VOOR elkaar....wat is dat toch zo schoon!

We werden in Eernegem zéér warm onthaald. Er was koffie/ thee... "Hé, ben jij hier ook? Fijn hoor!" "Van harte Welkom!" "Blij om u weer te ontmoeten!" zo klonk het menigmaal. Aan ieder werd een sticker uitgedeeld met daarop het groene of oranje fraterniteitslogo waarop onze naam geschreven werd. Overal konden we blijde gezichten speuren.

Daarna Aanbidding: Een tijd om ons hart voor Hem open te stellen zodat de Heilige Geest in elk van ons kon werken. 't Woord van God ontvangen.....ons hart laten aanraken door Woord en muziek..... met lege handen voor Hem staan..... Zoveel van Zijn grenzeloze Liefde mogen ontvangen om het in ons op te nemen, het te mogen delen en door te geven... Daarvoor kunnen we niet dankbaar genoeg zijn!

Na de aanbidding: tijd voor de eerste conferentie. E.H. Geert Morlion neemt ons mee op trektocht. Even mogen we stilstaan bij: (1) Wie is die Paulus? (2) Waarom is Paulus tegen de christenen? (3) Wat heeft hem diep gedreven? (4) Wat maakt hem buitenmate kwaad? Enz...enz....We spitsen onze oren en laten elk woord in ons hart doordringen. En dan was er uitwisseling in 2 groepen, de ene met het groene logo, de andere met het oranje logo.

We deelden wat in ons naar boven kwam:

(1) Wat heeft mij geraakt? Wat was nieuw/ vernieuwend voor mij? (2) Heb ik ergens een vraag? Is iets niet duidelijk genoeg?

Zo mochten we gedurende deze dag, verbreederd met Nederland, drinken aan Zijn bron en samen zo'n kostbare momenten delen.

't Is voedend voor elk hart te horen:

Hoe Paulus ons is voorgegaan.... Met het geloof dat altijd IN hem aanwezig was totdat plots dat ene ogenblik dat het zich openbaarde. Hoe hij vanaf dat ene ogenblik – ondanks tegenstand - zijn eigen weg is gegaan.....

We staan er zo weinig bij stil, dat ene Gods openbaringsmoment in ons eigen leven. Maar, hoe ervaren / beleven we dit zelf?

Het uitwisselen van wat er ons heeft geraakt deed ons hongeren. Dus tijd om de hongerige magen te spijzen. De picknick tafels werden gevuld.....en het mag gezegd zijn: de soep was zo heerlijk, DANK U wel!.....

Onder leiding van E.H. Guido Debonnet werd het tweede gedeelte van de dag met onze muzikale stemmen geopend. Zingen maakt het hart vrij en is 2x bidden..... Dus, zongen we mee uit volle borst!

Met onze twee voeten op de grond, te Eernegem trokken we met reisbegeleider E.H. Morlioneven bij onszelf naar binnen. Door ons hart te openen voor de Heilige Geest konden we de trektocht verder zetten.

(1) Was Paulus nu vóór of tegen de Wet? (2) Wat leert die Wet ons kennen? (3) Hoe kom ik bij God? (4) Hoe mijn leven op het goede spoor houden? (5) Wat moet ik daarvoor doen? enz...enz.....

Hierna mochten we weer in de 2 groepen uitwisselen: (1) Welk Paulus' woord heeft u geraakt? (2) Is er iets dat u niet verstaat?

Wat ons o.a. raakte was: dat de Wet ons de zonde/ de dood deed kennen. Hierbij gaf E.H. Morlion het voorbeeld van de chocopot.

Wanneer een ouder aan zijn / haar kind zegt: aan die chocopot komt ge niet...dan komt die begeerte... om die open te doen....en dit overwint het verstand.

Die vinger in de chocopot dat is de zonde.

De goddelijke Thora (de Wet) legt zo de begeerte bloot! Paulus echter leeft volgens die Wet. Hij werd genomen op zijn zwakke plek! En toen gebeurde er iets met Paulus.

Hij werd doordrongen door de vriendschap van Jezus. Geraakt door Gods gratis aangeboden gerechtigheid.

En wij..... Hoe leven wij?

Ook wij mogen roemen op onze zwakke plekken..... en mogen die aan God bieden. Door de kracht van de Heilige Geest worden nieuwe deuren opengezet en leren we tevreden te zijn met onszelf.

De Heilige Geest komt niet door 'n pantser.... maar door de gaatjes in 'n pantser. Dringt erin door tot diep in 't hart van elke mens. Hij maakt u soepel / open / vormt u om..... van BINNEN uit.

Niemand kan het fundament leggen buiten Christus!

Sluit alvast vriendschap met Jezus, met een arme want die zal u altijd ontnuchteren.

Niet alleen wij werden geraakt, ook de jongeren hadden iets in petto. Zij leefden in hun evangelieverhaal. En dit brachten ze op een zéér unieke manier tijdens de Eucharistieviering!

De uren vlogen veel te vlug voorbij. De trektocht met Paulus en Charles de Foucauld verrijkte onze blik en verruimde ons hart voor de Heer!.... Hij, die ons ALTIJD bemint....al zien we het niet altijd.

“Gegrepen door Christus” zo is Paulus.....en zo lieten wij ons vandaag grijpen.

“God, U hebt ons Charles de Foucauld en Paulus als voorbeelden gegeven. Hun harten waren eerst voor U gesloten.

Pas toen ze U, in hun hart binnenlieten, kon U IN hen werken.

Hun eigenliefde werd zelfvergeten liefde.

Ze gaven alles prijs om U te volgen.....

God, leer ons net als Charles de Foucauld en Paulus dat ook wij vandaag onder Uw kruis durven te staan.

Dat ook wij Uw kruis leren opnemen

en ons kruis samen met dat van anderen zouden dragen. Amen”

Bedankt aan allen...Doe zo voort!

De Avelgemse fratjes (Patrick Denauw en Martine)

ZOMERACTIVITEITEN

Europese ontmoeting te Vaumarcus

Zoals u als trouwe lezer(es) ongetwijfeld weet reizen we deze zomer naar Zwitserland om samen met de andere verantwoordelijken van de Europese landen vier dagen na te denken, te bezinnen en te praten over de Fraterniteiten van Charles de Foucauld. En ja, ook om elkaar in een aangename sfeer te ontmoeten en iets te leren van elkaars land en cultuur.

“We” zijn Jan Rossaert uit Sint-Michiels en ikzelf (Christof) uit Roeselare. Jan was zo goed te antwoorden op mijn oproep, zie brief nummer 170.

Enkele jaren terug stelde ik een lijst op van de groepsverantwoordelijken en hun gegevens. Die lijst willen we graag actueel maken .

Om ons een beeld te kunnen vormen van de Seculiere Fraterniteiten in Vlaanderen vragen wij u beleefd het volgende:
Mail of schrijf ons nog eens uw naam en adres en telefoonnummer door, met het aantal leden van uw groep. Op die manier kunnen we up-to-date Vlaanderen voorstellen wat Fraterniteitsgroepen betreft.

U mag de gegevens mailen naar: chris.bogaert@fulladsl.be, of schrijven naar Christof Bogaert, Groenestraat 243A, 8800 Roeselare. U vindt de gegevens ook op de achterflap. Bij voorbaat héééél veel dank....

Vakantieretraite te Heusden-Zolder

We willen u ook nog eens herinneren aan de geplande vakantieretraite met E.H. Geert Morlion: **“Op weg met Paulus! Laat je raken door Christus...”**. U vindt alle info in fratbrief nr. 170. Wie het wenst kan ook per mail een PowerPoint-presentatie toegestuurd krijgen die de retraite voorstelt of een (digitale) poster, met veel dank aan Koos die beiden vormgaf.

Misschien tot ziens op één van of beide bijeenkomsten...

Christof

AFSCHEID AMAND DE COCK BINNEN DE NATIONALE RAAD

Amand, is omstreeks 1989, op vraag van Erick Dupont, als aalmoezenier bij de Nationale Raad gekomen. Beiden hebben jaren samen de nationale raad voorbereid.

Hij was toen parochiepriester te Zwalm en reeds jaren lid van de priesterfraterniteit.

Hij herinnert zich nog levendig dat de eerste bijeenkomst doorging ten huize van Jan Van Raemdonck.

Zijn eerste deelname aan de Internationale bijeenkomst te Orsay, Frankrijk, deed de vonk voorgoed overslaan en sindsdien laat die hem nog steeds niet los...

Amand is een stille aanwezigheid met vele kwaliteiten. Hij bezit een rijke talenkennis en heeft een speciale voelspriet om verborgen haarden van seculier fraterniteitsleven op het spoor te komen.

Seculiere fratreniteit

Hij stond tussen ons en zijn animerende tussenkomst deed mensen zichzelf overstijgen in binnen- en buitenland:

- tijdens de vakantieretraites waar hij –elk jaar opnieuw- steevast een dag aan deelnam;
- de Nationale Raden waar hij 20 jaar een belangrijke inbreng had;
- zijn deelname in 1996 -samen met Lieve en René Haentjens- aan de tweejaarlijkse bijeenkomst van de 'Association' in Haïti waar hij door de deelnemers tot aalmoezenier van het Internationaal Team verkozen werd;
- de Europese ontmoetingen en de voorafgaande contacten tot welslagen van de Europese bijeenkomst in Polen;
- de talrijke reizen ter voorbereiding alsook actieve deelname (raadgever, voorganger, tolk,...) op de Internationale bijeenkomst, anno 2000, te Brazilië

De mandaten als verkozenen volgden elkaar op:

Hij was verantwoordelijke van de Vlaamse, Europese en internationale priesterfrat. Daarna was hij de uitgelezen persoon voor het verzorgen van de contacten met de andere Foucauldtakken.

Om de banden tussen de fraterniteiten te verstevigen bezocht hij zeer veel landen: o.a. Peru, Uruguay, Chili, Paraguay, Korea, Noorwegen, Hongarije, Oostenrijk, Polen, enz....

Hij kan terugblikken op een leven in dienst aan de fraterniteiten op Nationaal en Internationaal vlak en we hebben veel aan hem te danken.

Zijn fraterniteitsverhaal gaat nog steeds verder...

Wij echter, nemen afscheid van hem binnen de Nationale Raad en zeggen namens ons allen:

AMAND, "DANK JE WEL!" "WE ZULLEN JE MISSEN!"

Rita Tyberghien
René en Lieve Haentjens,
Guido Debonnet,
Luc Frenay,
Jan Sevenhant,
Christof Bogaert,
Ria Van Luchene

PRIESTERFRATERNITEIT

EEN DAG ERUIT

Over 't muurtje

Op 8 maart was er recollectie van de Waalse priesterfrat. Een deugddoende verpozing in de drukte van onze Veertigdagentijd.

Een andere sfeer dan de onze; maar bekennen dat van de 40 leden er zo'n 22 op het appél zijn gekomen. Dat telt: een losse en enthousiaste sfeer.

Er kwamen drie stevige conferenties en nog een sessie van twee uur om over eigen keuken te spreken en deze keer was er ook een verkiezing te houden van een nieuwe verantwoordelijke.

Het werd Michel Bollen. Hij kreeg de volledige steun van het hele gezelschap en dat belooft alweer. Wij danken om al zijn vriendschap onze medebroeder Jean-Marie die op zeer bescheiden maar geïnspireerde wijze de Waalse fraterniteit zes jaar heeft begeleid.

Het is altijd boeiend eens over 't muurtje te kijken, vooral nu het politiek minder vanzelfsprekend lijkt, willen we als priestergroep toch graag ons licht opsteken bij de naaste burens.

Ja, de priesters van de frat zijn mensen die bewogen zijn door het evangelie en door het sociaal onrecht van onze samenleving. Een van hen is zeer begaan met de situatie in het nabije Oosten, waar hij al vele jaren heentrekt.

De drie werktijden

De recollectie werd begeleid door Jean-Claude Brau - een oude studiegenoot en vriend van Paul Van Puyenbroeck -, onder het thema: 'L'Evangile, chemin de libération'. Een typische keuze van onze Waalse vrienden.

Bij zo'n goeie dag past wel een lange aanloop. Je moet toch weten dat Jezus in een tijd leefde dat de politiek-economische toestand in Palestina minder moeilijk was dan vandaag, maar ook minder moeilijk dan de decennia ervoor en de eeuwen erna.

Dat het joodse volkje in die tijd uit vele strekkingen bestond, de ene al fanatieker dan de anderen, en kiezend vóór of tegen de bezetter, maar waarin de zwakkeren zeker aan het kortste eindje trokken en weinig geteld werden. Jezus zelf behoorde tot de middenklasse, een groep die eerder vroom en behoudsgezind was, pratikerend in de synagoge. Dat Jezus toch een paar talen beheerste en tot een iets hoger cultureel niveau hoorde.

Een drietal verhalen waren onze leidraad**Lucas 4: In de synagoge**

In de synagoge doet Jezus wel iets schokkend. Het sabbatjaar en jubileumjaar bestond alleen in theorie en Jezus wil het toch maar afkondigen dat de kleinen er nu eens beter van zullen worden. Het Rijk Gods zal echt iets voor de armen zijn.

Lucas 10: De barmhartige Samaritaan.

De wetgeleerde wilde Jezus op de proef stellen: 'Hoe kom je tot een waardevol leven?'

Jezus antwoordt niet maar vertelt een verhaal

De wet is: *God* beminnen en de *naaste* beminnen, zoals *jezelf*. De priester en de leviet willen niet afdalen uit hun positie, de Samaritaan is ten diepste bewogen. De zakenman, op totaal vreemd terrein, neemt zijn verantwoordelijkheid op maar respecteert de vrijheid van de gekwetste reiziger..

De vraag is: wie kan de naaste worden, en hoever kan ik gaan? Hij is geraakt en handelt en zegt: 'Doe ook zo!'

Ik kán de naaste worden. De uitdaging vandaag voor onze Europese gemeenschappen om te kiezen voor gekwetste mensen en ook de mens te willen zien in de anonieme diensten waar we binnentreden.

Interpreteren mag.

In alle parabels is belangrijk dat wij de interpretatie kunnen doen, er zijn veel mogelijkheden. Alleen de zeer fundamentalistische weg, dat kán niet.

Maar voor Lucas is het belangrijk de dingen te doen bovenkomen die niet aan het licht komen: zoals een stuk muziek niet bestaat als het niet gespeeld wordt, zo zijn er van alle soorten interpretaties mogelijk: maar het moet gebeuren in de context van de tijd en van het leven.

Een evangelietekst kan je best in een christelijke gemeenschap uitwisselen: dat helpt veel verder. In deze parabel is de christelijke identiteit goed geschetst: afdalen waar een mens in moeilijkheid verkeert.

Lucas 15: De Verloren Zoon.

Parabels bieden veel kans tot interpretatie. Belangrijk is de context waarin ze worden gebruikt. Bijvoorbeeld hier een polemiek tussen Jezus en de Schriftgeleerden: 'Ben je deelgenoot aan tafel?' Jezus wil geen polemiek ontketenen en vertelt liever een parabel: De Verloren Zoon.

Een wondere familie is dat. Geen communicatie. De vader is niet echt vader. De zoon ontsnapt en verlaagt zich. Hij keert terug, uit honger.

De vader wordt diep bewogen. Hij wordt nu vader, neemt het woord, maar dan wel tot de dienstknechten. Hij brengt het feest binnen. De oudste zoon wordt ook niet echt teruggebracht, maar de vader nodigt hem uit tot broederschap.

Alleen wij die het verhaal lezen kunnen een besluit eraan breien.

Het is hier waarschijnlijk de vader die zich 'bekeert' en aandringt op vreugde, wat in de neus zal zitten van de schriftgeleerden die niet willen hebben dat Jezus feest houdt met zondaars.

Hoe ziet men God?

We vinden in het evangelie een bewonderenswaardige collectie over de houding van Jezus tegenover de naaste en tegenover God. De cultuur van het nabije Oosten wou dat de koning zich het lot van de zwakken aantrekt. De koning schiet tekort en daarom neemt God het roer over en trekt zich het lot van de zwakken aan. Als de wereld draait zoals God het wil, zullen de armen het geluk vinden. Gods koninkrijk. De armen zijn vindplaats van God. De weg naar God gaat over de medemens.

Met deze samenvatting kreeg je enkele flitsen mee uit een gezellige en deugddoende samenkomst.

Amand De Cock.

WAASMUNSTER – Recollectie**Duo**

Onze voorjaarsrecollectie 2009 zal de geschiedenis ingaan als de eerste activiteit van de Vlaamse priesterfraterniteit onder de leiding van het jonge duo Jan en Luc. Zij hebben, in de lijn van de traditie, alles vlot en vlekkeloos laten verlopen.

Wij wensen onze 'youngsters' veel vreugde in hun taak gedurende de komende zes jaar.

Cappuccino

Jan Wouters was onze gids gedurende de recollectie. Waar wij totnogtoe in de waan leefden dat een *cappuccino* (alleen) een lekkere Italiaanse koffie is, leerde hij ons dat het eigenlijk in de eerste plaats gaat om een kapucijnerbroeder: in 1528 kozen een aantal

volgelingen van Franciscus opnieuw voor de eenvoudige Franciscuspij mét kap. In de volksmond werden die broeders al gauw als *cappuccino's* bestempeld.

Maar natuurlijk was dat maar een leuke randbemerking; Cappuccino Jan had straffere koffie in huis. Even proeven?...

Vrede?

Van vrede was er in het Italië van Franciscus (1182-1226) niet veel sprake. Het was volop kruistochtentijd, en meetrekken naar Jeruzalem om met geweld de moslims te verdrijven werd gezien als een heilige oorlog, in opdracht van de paus van Rome nog wel. Ook in eigen land en streek was oorlog tussen steden en tussen standen de regel.

Binnen die context trok Franciscus met zijn eerste volgelingen rond om de vrede te verkondigen en te bewerken. *'De vrede van God zij met u'*, zo spraken zij de mensen aan. Velen keken verbaasd, anderen lachten hen uit en gooiden hen stenen achterna...

Van een kleine man, een grote wolf, en een pootje

Op een dag, zo gaat het verhaal, wilde Franciscus naar Gubbio, een stadje ietwat noordelijk van Assisi. *'Doe dat toch niet, broeder Franciscus, riepen velen hem toe. Weet je dan niet dat er in de buurt*

van Gubbio een gevaarlijke wolf rondwaart, die al wie in de buurt komt aanvalt en verslindt?'- *'Dat zien we dan wel'*, antwoordde de heilige man, en hij vertrok. Vlakbij Gubbio gekomen stond hij plots oog in oog met het beest. De dorpingen zaten van op veilige afstand toe te kijken. Tot hun niet geringe verbazing zagen zij broeder Franciscus rustig naar de wolf toestappen. Zo te zien gaf de kleine man de grote wolf een flinke vermaning: hij moest maar eens ophouden altijd maar weer agressief te zijn en mensen aan te vallen! Het wilde dier had daar blijkbaar oren naar, en als uiting van zijn goede wil gaf hij Franciscus een pootje.

Toen de mensen, nog niet van hun verbazing bekomen, naderbij kwamen kregen zij op hun beurt een bolwassing: *'Geef het beest te eten, lieve mensen; dan hoeft hij jullie niet meer aan te vallen'*. En zo geschiedde. Zo gaat het verhaal...

Voetjes op de grond!

Al gauw bracht Pater Jan ons van uit het idyllische verhaal terug naar de werkelijkheid, voetjes op de grond.

Hoe ga je om met het kwaad, de agressiviteit, het 'wolfachtige' in jezelf, vroeg hij ons.

En dit was zijn inspirerend antwoord: je hoeft het kwaad in je hart niet krampachtig te bestrijden; het ontkennen, doen alsof het er niet is, is ook niet gezond ... Wat dan wel? Geef de wolf een pootje! Dat wil zeggen: verzoen je met je schaduwkanten; geloof dat God je gaarne ziet, ook in je dwaze momenten. Als God je aanvaardt zoals je bent, waarom zou jij jezelf dan niet aanvaarden? Trouwens, je door God laten beminnen is de allerbeste therapie op de weg naar het meer mens en ten volle je beste zelf zijn.

Niet de jager maar de opgejaagde

Ook in de omgang met mekaar, met het 'wolfachtige' in de ander, geldt de regel. Waarom liet de grote wolf zich overtuigen door de kleine man Franciscus? Omdat hij in het boosaardige dier niet de jager zag, maar de opgejaagde!

Het kwaad in de ander bestrijden, bekritisieren, helpt hem én jou niet vooruit; het leidt alleen maar tot verzuring en verbittering. Het ontkennen, er de ogen voor sluiten, alles in naam van 'de lieve vrede' met de 'mantel der liefde' bedekken is ook niet de goede weg. Misschien moet je dan maar leren eens goed ruzie maken, hield Jan ons voor!! 'Goed'staat hier voor: rustig, niet verwijtend, zeggen wat je in die ander stoort, kwetst. Dat heeft hopelijk een ontwapenend

effect, zodat je mekaar dan toch maar een pootje kan geven. Er is nog iets. Franciscus was 'the go-between' tussen de wolf en de dorpsbewoners, die met mekaar overhoop lagen. Misschien kunnen wij hem als pastor ook op dat punt navolgen en soms eens vrede brengen in de niet altijd zo vredige kudde.

Poverello

'De broeders mogen zich niets toe-eigenen, geen huis, geen verblijfplaats, helemaal niets'.

(Regel, hoofdstuk 6)

Bij dat streven naar een radicale armoede was Franciscus' **eerste en belangrijkste motief**: de broeder wil totaal afhankelijk zijn van God. Hoe minder hij heeft, des te meer kan hij open staan voor de gaven van de Allerhoogste. Arm-zijn is: God centraal stellen.

'Zich niets toe-eigenen, helemaal niets'.

Franciscus denkt daarbij niet alleen aan materiële bezittingen. Ook je prestaties moet je je niet toe-eigenen; er niet mee pronken: zij zijn Gods werk in jou. Beschouw ook de Bijbel niet als je bezit. Eigenmachtige commentaar is uit den boze.

Het gaat er in de eerste plaats om dat je de Bijbel doet. De Bijbel 'doen' is hem teruggeven aan God van wie je hem gekregen hebt.

Het begrip 'armoede' is nóg ruimer: je moet je ook geen mensen toe-eigenen, naar je hand zetten, be- of veroordelen. Ook zij zijn 'van God', en ook zij zijn instrument in Gods hand.

Franciscus' **tweede motief** om de armoede te beleven is: de broeder moet leven tussen de armen en zoals de armen.

In zijn testament verwijst hij naar de ontmoeting met en omarming van de melaatse als het grote keerpunt in zijn leven. Met de uitdrukking 'toen ik in zonden leefde' verwijst hij niet zozeer naar zijn uitbundig uitgaansleven maar naar zijn streven naar rijkdom en macht.

Marc Demeulemeester, Wevelgem.

AFSCHEID VAN EEN PASTOOR

**(Karel Goossens – homilie pater Frans De Maeseneer, CRSS)
Waarschoot 31 jan. 2009**

Karel Goossens is overleden: hij is over het lijden heen. Ik had bijna gezegd: hij is over het lijden heen gegaan. Maar dat is niet juist. Hij is over het lijden heen gedragen. Dat is veel juister.

Dat is zo omdat Karel het leven zo heeft gezien en gewild. Heel bewust. Dat is zo omdat hij bijna zeventig jaar lang daarvan en daarvoor heeft geleefd. Het was zijn stille en sterke inwendigheid. Hij was helemaal geen tafelspringer, geen manager, geen econoom. Hij was liever bescheiden. Hij was het liefst nummer twee. Maar dan wel met veel oprechte overtuiging. Progressief zijn of conservatief, dat was niet zijn ding. Deze zorg was hem compleet vreemd.

Hij wilde boven alles weten waar God woonde en hoe hij die God ter sprake kon brengen. Daarom was hij graag thuis in een abdij. Daarom was hij een heel gemotiveerd lid van een spiritualiteitgroep voor priesters. En tegelijkertijd was hij graag thuis bij kinderen, bij jeugd, bij jonge gezinnen. Met hen trok hij naar Zwitserland en naar de Provence. Hij was ook thuis bij zieken en stervenden. Hij kon dat goed.

Priesterfraterniteit

Toen hij als pastoor af en toe eens op een winderige barricade moest staan, trok hij zich liefst terug in bescheiden aanwezigheid en trouwe nabijheid. Dat was een teken van zijn sympathieke schuchterheid. Zo was hij. Praise the Lord.

En als ik het even zeggen mag: Karel sprak nooit kwaad van mensen. Tot laf natrappen of bittere veroordeling liet hij zich nooit verleiden. Hij heeft deze bekoring nooit moeten overwinnen omdat hij deze bekoring nooit heeft gehad. Praise the Lord.

En als ik het even mag zeggen met een anekdote. Eens – meer dan ééns – belde Karel me op om te vragen of ik een begrafenis kon doen op die of die dag. Ik zegde ja en beloofde dat ik zo vlug mogelijk de familie zou bezoeken. Dat deed ik naar godsvrucht en vermogen. Welnu, wanneer ik ter plaatse kwam, was Karel er al geweest- In dienstbaarheid was hij me altijd voor. In dienstbaarheid was hij velen van ons voor. Praise the Lord.

En als ik het even zeggen mag: op één plaats was Karel wèl nummer één. Hij werd gekoesterd, gediend en verzorgd door twee schatten van mensen. Zijn zus Els en zijn huishoudster Maria waren Marta voor hem. Voor hen mocht hij de rol spelen van Maria uit het evangelie. Dat deed hij ook in de voorbije maanden hier in Waarschoot voor de zusters. Dat talent bezat hij.

Maar dit mag ik jullie niet onthouden. Toen ik hem; met enkele vrienden, op woensdag 7 januari het sacrament van de zieken mocht geven, was ik de gelukkigste mens van de wereld. Zo dacht ik dat. Maar dat klopte niet: hij was toen de gelukkigste mens ter wereld! Het was voor hem een f e e s t. Grote vreugde, grote dankbaarheid. Het getuigenis van zijn evangelisch credo was toen zeer, zeer waarachtig.

Voor zoveel, Karel, dank. Met tien uitroepetekens. In Jezus' naam. Praise the Lord.

En met mijn ogen dicht voel ik me verplicht er nog één woord aan toe te voegen: deze mens leert ons de kunst om te leven vanuit de eerste en belangrijkste vaag: God waar woont Gij, waar zijt Gij te vinden?

AMEN.

KLEINE ZUSTERS

Algemene vergadering voor de kleine zusters van Nazaret

In augustus 1991 ging de eerste Algemene Vergadering van de kleine zusters van Nazaret door. Het werd een uitzonderlijk gebeuren in de geschiedenis van de Fraterniteit.

Het is een familie-ontmoeting waar in een geest van geloof en liefde, samen geluisterd wordt naar God, naar mede kleine zusters, de kerk, de wereld en het leven.

We proberen om in dynamische trouw aan het oorspronkelijk charisma en gevoelig voor de tekenen van de tijd, de zending van de Fraterniteit beter te begrijpen, te interpreteren en te beleven.

Gedurende die vergadering vinden ook verkiezingen plaats van de algemene verantwoordelijke en haar raad.

Dit jaar komen we voor de vierde maal samen, met alle kleine zusters, vanuit elke regio en fraterniteit, in Bellem: van 14 tot 20 juni 2009.

Mogen wij rekenen op jullie gebed tijdens deze dagen?

Kleine zuster Ria

BOEKBESPREKING.**Espiritualidade para nosso tempo, com Charles de Foucauld.**

In Nederlandse vertaling: Spiritualiteit voor onze tijd met Charles de Foucauld.

Onder deze titel brengt priester Edson T. Damian, ons uit Brazilië een nieuw beeld van de persoonlijkheid van de “universele broeder”. Dit boek is meegebracht door iemand onder ons die aan de wereldontmoeting van de priesterfraterniteiten in 2006 in São Paulo heeft deelgenomen.

Het eerste hoofdstuk spreekt al boekdelen, enkel met de titel en de beginlinea...

“Broeder Charles van Jezus: de man van de wind of een levend drager van de adem van de Geest “.

De theoloog Yves Congar zei dat ...Theresia van Lisieux en Charles de Foucauld de grote lichtbakens waren die de 20-ste eeuw verlicht hebben .

En verder... we staan voor een mysticus “in pure staat”... geboeid door Jezus; hij maakte van religie liefde. In hem was geen onderscheid tussen geloof en liefde...”

Ik ben er zeker van dat elk van de lezers zal uitzien naar een vertaling. Die komt er...hopelijk!

Dit is werkelijk “een nieuwe lente en een nieuw geluid” met broeder Charles en Priester Edson, aan wie we dankbaar zijn.

Om u even te laten proeven van de “wind die waait waarheen hij wil” volgt hier eveneens in vertaling, de inleiding van de hand van Dom Pedro Casaldaliga, bisschop-Emeritus, in de Braziliaanse kerk zeer bekend, vooral sinds het 2de Vaticaans concilie.

Edson, geliefde vriend,

Ik schrijf geen voorstelling voor je boek, want dat is overbodig.

Ik wil vooral geluk toewensen aan jou en aan heel de “heilige stam” (1) van de priesterfraterniteiten. Zonder structuren en in totale gratuititeit beantwoorden jullie aan een levensnoodzaak bij onze priesters. Jullie gaan ermee verder, getrouw aan de priesterspiritualiteit, met groeps-werk, in ontmoetingsdagen, in verbroedering en uitwisselingsgeest van broeder Charles, of liever... in de geest van Jezus van Nazaret.

Terwijl personen en kerkelijke instellingen overschaduw worden

door de bekoring van... terug naar vroeger... naar boekhouding en marketing, verkiesen jullie de middelen van de armen, de woestijn, het gebed van overgave, het zoeken naar de laatste plaats en de bekering van elke dag, en roepen het evangelie uit met het leven zelf.

Jullie stellen zich open voor de oecumenische en interreligieuze dialoog, waarvan broeder Charles de voorloper was.

Doe zo verder, als hoopvolle en hoopgevende getuigen, zoals de martelaar Ellacuria (2) het uitdrukt ... “als broeders die we zijn, en tochtgenoten van zoveel bloedgetuigen in ons Latijns-Amerika”.

Jullie bieden de broeders-priesters die wellicht eenzaam en vermoeid zijn een gastvrij onthaal en herstel aan; en meteen een weg en ervaring van integrale spiritualiteit en begeesterd dienstbetoon. Nu meer dan ooit is de “foucauldiaanse” levenswijze een grote noodzaak: in dienstbaarheid en onthechting, contemplatie en mededogen, beziel door Jezus van Nazaret en zijn passie voor het Rijk Gods!

Aan jou en aan de hele groep, een stevige omhelzing in de “zeer-bemінде”, zoals Broeder Charles het zou zeggen.

Omhelzing ook aan allen in de strijd bare vrede van het evangelie van de armen, en altijd ...in de hoop van Pasen.

De oude broeder,
Pedro Casaldaliga

Om af te sluiten volgt een bondig overzicht van de uitgebreide inhoudstafel.

Broeder Carlos van Jezus: de man van de wind of een leven, drager van de adem van de Geest... (een overzicht van de levensweg ... in drie etappes).

Broeder Carlos in het teken van permanente bekering.

Een leven met als centrum, de Eucharistie.

De woestijn: plaats van de ontmoeting met God.

De prediking van Paulus: evangelie van het kruis.

Broeder Carlos op zoek naar de laatste plaats.

Jezus en broeder Carlos: evangeliseren met arme middelen.

Broederschap en priesterlijk apostolaat.

Getuigen: Een volwaardig eucharistisch geloof, dat onthecht is en Grenzeloos.

Toch priester worden? Is dat mijn roeping? (afl. 16)

'Moeder Elisabeth' van Jeruzalem denkt nog steeds dat God Charles roept tot iets heel eigens. Ze is overtuigd dat hij priester moet worden. Maar... kan dat wel zijn roeping zijn? Charles denkt na en bidt. Als priester zou hij veel goeds kunnen doen. Ook geestelijk. "En", zo zegt Moeder Elisabeth, "je kan dit ook door een verborgen, eenvoudig leven te leiden. Wat je hier in Nazaret doet, kan ook elders." Het flitst als een bliksem door zijn hoofd: "Zou hij in Marokko als priester

kunnen leven? Gewoon tussen en onder de moslims. En zo getuigen van Gods liefde voor die mensen? Gewoon met hen samenleven, van hart tot hart." Opnieuw vraagt Foucauld raad aan abbé Huvelin. En die stemt erin toe dat hij priester zou worden. Voor Charles is het nu ook duidelijk dat priester-zijn hem niet zal verheffen boven de anderen.

Foucauld gaat in september 1900 terug naar Frankrijk, naar de abdij van Notre-Dame des Neiges. Hij bereidt er zich voor door studie en gebed op zijn priesterwijding van 9 juni 1901 (afb. 3). De bisschop van Viviers stemt ermee in dat Charles priester wordt voor de Marokkanen en dat hij daar met zijn nieuwe kloosterorde kan beginnen. Je weet nog wel, dat hij tijdens zijn grote ontdekkingsreis in Marokko, zeer onder de indruk was van de moslims. In Marokko zelf kan hij evenwel niet binnen.

Maar misschien kan hij naar Algerije, dicht bij de grens van Marokko. Hij neemt de boot voor Algiers op 9 september 1901. Hij moet nog eerst het akkoord krijgen van een drietal mensen in Algerije.

Ken jij een priester die gewoon met de mensen samen leeft?

Gebed van overgave

Charles de Foucauld

R. Va-der, ik ver-laet mij op U, doe met mij wat Gij goed vindt.

1. Wat Gij ook met mij doen wilt, ik dank U,
Tot al-les ben ik be-reid, al-les aan-vaard ik.

R. 2. Als Uw wil maar ge-schiedt in mij, en in al uw schep-se-len,
niets an-ders ver-lang ik, mijn God, ik leg mijn le-ven in Uw han-den

R. 3. Ik geef mij aan U, mijn God, met heel de lief-de van mijn hart,
om-dat ik U be-min, om-dat het voor mij een nood-zaak van lief-de is mij te ge-ven.

R. 4. Mij zon-der voor-be-houd op U te ver-la-ten,
met een on-ein-dig ver trou-wen, want Gij zijt mijn Va-der.

DATA OM NIET TE VERGETEN

Seculiere fraterniteit

Donderdag 21 – zaterdag 23 mei 2009: miniretraite in Loppem, met Wouter Deruwe

Zondag 19 – vrijdag 24 juli 2009: vakantieretraite in Heusden-Zolder

Dinsdag 14 – donderdag 23 juli 2009: Europese vakantie te Vaumarcus, Zwitserland.

Foucauldfamilie

paasmaandag 5 april 2010: Vijfjaarlijkse ontmoetingsdag te Malem (Gent)

Priesterfraterniteiten

Kerstreco te Waasmunster, **zondag - maandag 27 - 28 december 2009** met zuster Kristina van Wontergem, abdijs Male over Augustinus.

Retraite van **zondag 4 juli tot zaterdag 10 juli 2010** in Wavreumont, geleid door Pierre Trouillez, priester uit Hasselt, seminarieprofessor.

LIEF EN LEED

'Al wat je was, ben je steeds gebleven
als vader en voorbeeld ging je voorop in ons leven'

Verdriet en dankbaarheid gaan samen bij het afscheid nemen van **Joris Morlion**, vader van An Morlion en luc Penninck, thuis overleden op Goede Vrijdag 10 april 2009. Hij werd geboren te Oostvleteren op 26 januari 1929 en op zaterdag 18 april aldaar begraven.

Wij bieden de familie onze oprechte, Christelijke deelneming aan en gedenken hen dankbaar in gebed!

Cyriel Put, echtgenoot van Phile Janssen, overleed in Hechtel-Eksel in familiekring op 30 december 2008. Als mijnwerker-brancardier ging Cyriel 63 (!) maal met de Limburgse Diocesane bedevaart naar Lourdes. Zijn dienstbaarheid aan de zieken was ongekend. Een zeer ruime groep vrienden mijnwerkers-brancardiërs en talrijke leden van verschillende sociale organisaties woonden op 3 januari 2009 zijn uitvaart in Hechtel bij. Cyriel was een trouw lid van de Limburgse fraterniteitsgroep; zijn echtgenote Phile is sinds de oprichting één van de drijvende krachten in de groep. Tijdens de bijeenkomst van 4 maart ten huize van Cyriel en Phile, laste pater Aloïs Vissers een ontroerend herdenkingsmoment in. Op die manier was Cyriel nog eens echt aanwezig in ons midden.

Uit het gedachtenisprentje van Karel Goossens:

Karel Goossens, geb. 16 dec. 1939 - overleden 24 jan. 2009

“Ik ben een eenvoudig
landelijk priester geweest.
Nooit heb ik om een benoeming gevraagd.
Overal waar ik werd gezonden,
ben ik heel gelukkig geweest.”

Karel Goossens
op vrijdag 16 januari 2009

HUVELIN KATERN 1

We hebben enkele katernen gewijd aan een volgeling van Foucauld, namelijk Louis Massignon. Deze jonge man beschouwde broeder Charles als zijn geestelijke begeleider vooral doorheen een aantal brieven, die voor hem een kostbare schat waren en die hij overwoog tot aan zijn dood in 1962.

We gaan nu in de omgekeerde richting en staan gedurende de volgende katernen stil bij dé grote geestelijke leider van Charles: 'l'abbé Huvelin'.

In het laatste nummer van de nieuwsbrief van de seculiere fraterniteiten staat een interessant artikel over die Huvelin.

In deze katern willen wij dit artikel bijna volledig overnemen.

Ontstaan van een spirituele vriendschap**1. Ontmoeting met Foucauld: de wondere persoonlijkheid van een priester: Huvelin**

Wanneer hij uit Marokko terugkeert, waar hij zijn "verkenning" (reconnaissance) met succes heeft volbracht, dan is Charles de Foucauld niet meer zichzelf. De woestijn en de gelovige moslims hebben hem veranderd. Hij volgt lessen over de Koran, hij interesseert zich aan heidense filosofen...maar vindt geen vrede, noch in de genotdrang van het verleden noch in het geslaagde wetenschappelijke werk.

Vanuit de leegte naar de vreugde

Charles de F. zal zelf zijn weg beschrijven. Alles begint met een existentiële angst dat zijn agnosticisme hem doet aanvoelen. Van die periode is het gebed bekend: 'Mijn God, indien jij bestaat, laat het me dan kennen'. Eind oktober 1886 zal Huvelin hem laten neerknielen in de biechtstoel en hem doen biechten en onmiddellijk laten communiceren...

Sedert dat moment, zegt Charles, werd het een aaneenrijgen van genaden, altijd groter en groter.

Het ideaal van de strijd

Waarin bestaat de grootheid van Huvelin? Het is in het feit van Foucauld te benaderen in die leegte van zijn spirituele verveling (ennui spiritueel) en hem te hebben gevoerd naar de strijd, de enige strijd die een mens waardig is. Het geloof leidt tot grote verwezenlijkingen maar het is doorheen de vernedering van de Man van Nazaret dat dit gebeurt.

Iemand zijn

Reageren tegen het niet authentieke van een leven dat enkel uit conventies bestaat, een leven dat niet meester is van zichzelf: dat is wel degelijk in de gedachten van die tijd, de filosofie van het subject, van de existentie. Zichzelf zijn.

Dan laat Huvelin Foucauld geduld oefenen, hij die zo vlug had beslist om in te treden in het kloosterleven; de biechtvader begrijpt dat men te doen heeft met een krachtig en voluntaristisch temperament; hij raadt hem aan een bedevaart te doen naar het heilig Land, spijs het ongeduld van zijn discipel.

Ontdekking van de concrete Jezus van het evangelie

Het heilig land zal een openbaring zijn. Charles zal die Jezus doen uittreden uit de mistige sfeer van een catechismus, min of meer verwerkt – met moraliserende voorstellingen of met een twijfelachtig jansenistisch pessimisme – om in communio te treden met de concrete Jezus van het evangelie, een levende tegenwoordigheid die men kan ontmoeten en volgen.

Incarnatie, sleutel van alles, het Hart van Christus.

Het is madame de Bondy die de cultus van het H. Hart laat ontdekken door haar kozijn. Huvelin zal dit mysterie scherp stellen. Men gaat naar God slechts door de menselijkheid van Christus.

"Begrijp wat het H. Hart betekent". Het is niet enkel een symbool, het is niet de gedachte van de liefde, maar wel

degelijk het werkelijke hart van Christus dat wij aanbidden...Niet een hart dat geïsoleerd is, afgescheiden, ontruikt, maar het levend Hart in de menselijkheid, gevoegd bij de goddelijkheid die wij aanbidden.

De liefde van Huvelin voor Christus is niet te scheiden van een liefde voor de H.Schrift. Dat geeft Huvelin door aan zijn beschermeling. We zien dat in de correspondentie. Huvelin raadt hem aan om de meditatie over het evangelie neer te schrijven. Ook daar zal het levend contact met het Woord van God de rijkdom uitmaken van de retraites van Foucauld zoals wij weten. Het gebed van Overgave komt uit een schrift met meditatie over het evangelie (Lukas 23,46)

2. Huvelin, geestelijk leider en biechtvader.

Geïnspireerde vrijheid.

Huvelin zal stap voor stap de intuïties van Charles de Foucauld begeleiden, maar wanneer men de weg van deze atypische heilige kent, dan begrijpt men dat hij (Huvelin) soms wat ontdaan was (dérouté). Welwillend als hij is, zal hij de maturiteit aanbevelen, de voorbereiding om goddelijke impulsen te ontvangen onder de vorm van "onoverwinbare beweging" die broeder Charles drijft.

Als een goede leider, zal Huvelin zich onderwerpen aan hetgeen hij ziet als inspiratie vanwege God, voor hij laat weten wat zijn eigen gevoel daarbij is. Dat is dus een theologale houding. Het komt erop aan de heilige Geest te laten werken. Maar wanneer dat nodig is, is hij onvermurwbaar en maakt duidelijk dat hij niet akkoord gaat, met name in Akbès, waar F. een begin van een reglement maakte, ook wanneer hij de berg der Zaligheden wil kopen.

Abbé Huvelin is dus wel degelijk een "geestelijk" leider.

Barmhartige helderziendheid.

Abbé Huvelin onthaalt de zondaars die loyaal door de genade zijn getroffen. Heel zijn zorg is slechts barmhartigheid: "Ik hou van die rechtgeaarde zielen die wilskracht hebben en die zelf

de beste weg vinden maar die objecties zouden maken indien men hen de waarheid zou opdringen...Ik hou van dat gevecht van karakters die niet zacht zijn als was"
Met Foucauld zal hij goed gediend zijn.

Zichzelf zien in de blik van de goede God.

Zichzelf graag zien in God. Altijd die blik, die de blik van God moet zijn. Vandaar het belang van de drie "blikken" van de ziel:
De blik op zichzelf die de nederigheid zou heten
De blik naar God die vertrouwen zou heten, herkenning
De blik naar de anderen die goedheid zou heten.
Heel het christelijk leven zou daarin bestaan.

3. De uitstraling

Zich laten vervullen...de beweging volgen. Foucauld schijnt op dit punt de noodzaak van de actie in te zien (verder dan de verwachtingen van zijn geestelijke leider). Zijn hart drijft hem zozeer naar de actie in een beweging naar God toe en naar de anderen die hem nooit ter plaatse doet blijven. Zozeer dat Huvelin, tenminste een keer, zich zorgen maakt over "die beweging naar oneindigheid" die onrust brengt en hem nooit ter plekke laat vast staan.

Geen zending zonder gehoorzaamheid.

Foucauld zal meerder keren in zijn briefwisseling op dat thema van de gehoorzaamheid terugkeren. De gehoorzaamheid is voor Charles de resultante van de beschikbaarheid van zijn begeleider voor de stuwings van de heilige Geest. Men noteert dat gehoorzaamheid komt uit aanbidding en naar aanbidding voert want het komt erop aan naar Christus te luisteren.

Geestelijke hartelijkheid: vreugde

Voor Huvelin, zo schrijft J. P.Schaller, moet men de vreugde onderhouden, zonder egoïsme, met de zorg die mee te delen.

Boetvaardigheid in de aantrekking van God en niet in een verkrampde weigering van het geschapene.

De spiritualiteit van Huvelin bestaat niet in dwangmatige of achterdochtige scrupules. De gehechtheid aan God is de drijfveer voor elke inspanning tot de heiligheid, en niet het verkrampd weigeren van de aardse werkelijkheid.

De biechtvader beleeft hetgeen hij uitvoert en aanvaardt het kruis

Vaak zal degene die leiding geeft ook lijden. De begeleider zal – niet als een bekoring – ondervinden uit ervaring datgene waartegen hij de anderen moet verdedigen. De biechtvader is ondergedompeld in de uitoefening van de barmhartigheid; Huvelin kon geen penitent zien die zijn biechtstoel binnenkwam zonder hem te willen vergiffenis schenken.

Van vernedering naar nederigheid.

In de zorg voor de zielen duidt Huvelin de barmhartigheid aan daar waar ze het moeilijkst gevoeld wordt. Getuigen putten uit een sermoen: "De nederigheid is noodzakelijk om ons op te richten...Men moet zichzelf bekijken vanuit Gods blik...en zo herneemt men zichzelf, richt men zich op en gaan men terug op weg..."

Overstijgen

De grens tussen vernedering en zonde is dunnetjes. Huvelin moet zijn biechteling die hem zijn zwakheden toevertrouwt, zekerheid geven."Je zult nog altijd je hoogmoed voelen, maar het is om eraan te lijden en om hem te verwerpen, dat maakt die hoogmoed ongevaarlijk. Neem er acte van en laat je niet in verwarring brengen. Antwoordt met gevoelens van erkentelijkheid en goedheid op die kleine prikjes van het kwade. Laat de scherpte van die puntjes afzwakken door liefde. Heb een diep gevoel van uw ellende, verneder jezelf, verlies jezelf in het vertrouwen op God. De liefde van God bestaat midden onze ellende..."

Eucharistie in de daad

"Onze Heer beminde de zijnen tot het uiterste" Alles zit in dit ene woord: Jezus beminde de zijnen...dat is een permanente gave 'tot het uiterste'. Het is de liefde metterdaad zoals Foucauld het zal beleven doorheen de Eucharistie.

"God heeft ons liefgehad. Hij is gekomen uit liefde, Hij blijft uit liefde. De verlossing, de Eucharistie: alles deed Hij uit liefde." In een brief van 15 juli 1904, zal Foucauld dit prachtig samenvatten: "Elke dag kan ik het heilig Misoffer opdragen...Uit al mijn krachten probeer ik te tonen, te bewijzen aan deze arme verdwaalde broeders dat ons geloof een en al liefde is, fraterniteit en dat zijn embleem een HART is..."

De deugd in dienst van de kleinsten.

Religie kan niet een geïsoleerd comfort zijn in een sfeer van individuele volmaaktheid maar het zoeken van de eenheid van de mensen in God. Huvelin ziet de dingen niet anders wanneer hij edelmoedig de sociale kwestie aansnijdt: vierde zondag van de vasten 1898: "Wat de naastenliefde betreft of de sociale kwestie zal men u zeggen: een mode-kwestie! Dan moet men erkennen dat onze Heer bijzonder die mode voor was... De sociale kwestie werd vanaf het eerste uur gesteld, in de kribbe..."

Men vindt bij Huvelin zoals bij F. niet alleen de zin voor de naastenliefde maar ook de zin voor de rechtvaardigheid. Hij brengt S. Vincent de Paul in herinnering en de vastensermoenen van Bossuet om te tonen dat men zich moet laten bij de hand nemen door de arme wanneer men wil gegrepen worden door de grote hand van God. Huvelin straalt af op F. die zeer bezorgd was rond de zeer geringe edelmoedigheid van de Franse administratie in de Sahara.

Hij klaagt daarenboven de burgers aan die onbewust zijn van de spirituele inwendigheid van hun personeel. Voor dit verborgen leven, van stil en onophoudend werken, kan men niet anders dan zich schamen en denken dat God alles zal goed maken en naar boven zal brengen wat beneden is en omgekeerd. De onderpastoor van Saint Augustin ziet in dat de

gave niet eenzijdig is. Er bestaat een mysterieuze uitwisseling waarbij degene die geeft ook begunstigd wordt door de naastenliefde. "Het brood van onze broeders is in onze handen. De naastenliefde is er niet alleen voor degenen die ontvangen, zij is er vooral voor degene die geven." Foucauld zal dit ondervinden in 1907 in zijn beproeving door ziekte en zijn eenzaamheid waar hij, aan het einde van zijn krachten zal de hulp van de Touaregs ontvangen... Dan wordt hij een "eucharistisch mens".

De leken, de missionarissen...

Wat betreft de plaats van de leken, een zeer modern thema, zal Huvelin aan de Dames van Liefdadigheid zeggen in 1892: "Tracht door uw goedheid, door uw naastenliefde, die zielen te bereiken die de priester niet kan benaderen. Er zijn middens waar hij niet binnen kan... De priester is wel omringd door enkele goede zielen waarop hij slechts een beetje gewijd water moet gieten;... hij heeft er vertroosting door, dat is waar! Maar hij zou die zielen willen bereiken die daar niet zijn..." F. zal op zijn beurt bemerken dat de gehuwde mensen midden in de wereld blijven" om daar het voorbeeld van de deugd te tonen, en daar een apostolaat uit te oefenen dat priesters niet kunnen, het christelijke licht laten doordringen in die middens waar de priester niet of weinig komt..."

Zijn ideaal zal zich concretiseren in een vereniging die gelovigen samenbrengt die met de zorg voor de Missie zijn bewogen: in 1913 schrijft hij: "binnen een zekere tijd, zullen enkele leken missionaris worden op de wijze van Priscilla..." Hij wil een ontginning zijn die het terrein voorbereidt op de toekomstige evangelisatie.

We kennen het vervolg, fraterniteiten en congregaties zijn ontstaan vanuit dat ideaal van F. om daar te gaan getuigen.

Apostolaat van de goedheid

F. schrijft vooral, en dat is van kapitaal belang om de invloed van Huvelin te tonen: "Wat M. Huvelin en Mgr Bonnet mij zeiden tijdens mijn reis in de winter van 1909 (in Tamanrasset)

– mijn apostolaat moet er een zijn van de goedheid. Wanneer men mij ziet moet men zeggen 'omdat die mens zo goed is, moet zijn godsdienst goed zijn'- wanneer men mij vraagt waarom ik zo zacht en goed ben, ik dan moet zeggen: 'omdat ik de dienaar ben van iemand die nog veel beter is dan ik; wist ge maar hoe goed mijn meester Jezus wel is'. De priester is een monstrans; zijn rol bestaat erin Jezus te tonen, hij moet verdwijnen en Jezus laten zien.

Evangelisatie als navolging

De eenzaamheid, badend in de Eucharistie, zowel in de aanbidding als in de constante zorg deze te brengen naar de bevolking om daar uit te "stralen", dat brengt F. naar de eenzaamheid van de Hof van Olijven. De navolging is het geheim van F. "Er is geen enkel woord, denk ik, van het evangelie dat op mij een diepere indruk maakte en die mijn leven nog meer omvormde dan dit: "Al wat gij doet aan een van deze kleinsten, dat is aan mij gedaan". Wanneer men eraan denkt dat deze woorden woorden zijn van de ongeschapen Waarheid, woorden van de mond die gezegd heeft "dit is mijn lichaam, dit is mijn bloed" met welk een kracht wordt men dan gedreven om Jezus te gaan beminnen in deze kleinen, deze zondaars, deze armen, en om alle materiele mogelijkheden te brengen tot verlichting van de tijdelijke ellende."

Besluit:

In een cultuur zoals de onze die getekend is door religieuze onverschilligheid, toont de God van Foucauld ons dat de hoogste Transcendentie aansluit bij de meest menselijke werkelijkheid. Het religieuze geloof kan niet bestaan in een ontvluchten van de aardse realiteiten.

Johan Goemaere